

Prasība, kas celta 2014. gada 7. jūlijā – Pelikan/ITSB – Hachette Filipacchi Presse (“be.bag”)

(Lieta T-517/14)

(2014/C 448/34)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Pelikan Vertriebsgesellschaft mbH & Co. KG (Hannover, Vācija) (pārstāvis – A. Nordemann, advokāts)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB)

Otra procesa ITSB Apelāciju padomē dalībniece: Hachette Filipacchi Presse SA (Levallois Perret, Francija)

Informācija par procesu ITSB

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: prasītāja

Attiecīgā preču zīme: vārdiska preču zīme “be.bag” – Starptautiska preču zīmes reģistrācija Nr. 1192/2013–1, kas attiecināta uz Eiropas Savienību

Process ITSB: iebildumu process

Apstrīdētais lēmums: ITSB Apelāciju pirmās padomes 2014. gada 3. aprīļa lēmums lietā R 1192/2013–1

Prasītājas prasījumi:

- daļēji atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītais pamats:

- Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta un 5. punkta pārkāpums

Prasība, kas celta 2014. gada 15. septembrī – Ungārija/Komisija

(Lieta T-662/14)

(2014/C 448/35)

Tiesvedības valoda – ungāru

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Ungārija (pārstāvji – M. Z. Fehér un G. Koós)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Komisijas 2014. gada 11. marta Deleģētās regulas (ES) Nr. 639/2014, ar ko papildina Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1307/2013 un groza minētās regulas X pielikumu, 45. panta 8. punktu daļā, kurā tajā ir ietverta šāda frāze: “izvēloties no saraksta, kas izveidots saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1307/2013 4. panta 2. punkta c) apakšpunktu, sugas, kas ir vispiemērotākās no ekoloģiskā viedokļa, neiekļaujot nepārprotami alohtonas sugas”.

— piespriest Komisijai atļūdzināt tiesšāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja apgalvo, ka apstrīdētās regulas 45. panta 8. punkts pārsniedz pilnvarojošajā Regulā (ES) Nr. 1307/2013 ⁽¹⁾ noteiktos ietvarus un patiesībā saturiski iztukšo dalībvalstīm piešķirtās pilnvaras, ieviešot ierobežojošu prasību, ar kuru tiek pārinterpretētas minētajām dalībvalstīm lēģislatīvajā pamataktā piešķirtās pilnvaras.

Tāpat prasītāja uzskata, ka apstrīdētās regulas preambulā nav pietiekami un sīki izklāstīts pienācīgais pamatojums. Tās ieskatā, tik plašas un vērīenīgas izmaiņas attiecībā uz pilnvarojošo normu neļauj praksē izsecināt, uz kādu pilnvarojošo normu un tieši cik lielā mērā Komisija ir pamatojusies, un tas savukārt padara gandrīz neiespējamu no tiesiskās noteiktības viedokļa vajadzīgo izvērtējumu.

Prasītāja arī apgalvo, ka Komisijas pieņemtais tiesiskais regulējums ir diskriminējošs attiecībā pret tā dēvēto īscirtmeta atvasāju koku sugām, proti, lauksaimniekiem, kuri vēlas tās stādīt. Tā kā abu veidu augāji un stādītāji atrodas vienādā situācijā, nav attaisnojami pret tiem attiekties atšķirīgi atkarībā no augāju izveidei izvēlētājām koku sugām.

Turklāt prasītāja apgalvo, ka visā pilnvarojošās regulas apspriešanas gaitā Komisija iebilda pat pret to, ka dalībvalstīm būtu iespēja atzīt īscirtmeta atvasāju platības par ekolōģiski nozīmīgām platībām. Prasītājas ieskatā, viss norāda uz to, ka Komisija vēlējusies praksē novērst šo iespēju ar apstrīdēto tiesisko regulējumu, un tādējādi ļaunprātīgi izmantojusi pilnvaras.

Visbeidzot, prasītāja tostarp uzskata, ka apstrīdētā regula ir pretrunā vispārīgajam tiesiskās noteiktības principam, jo, pirmkārt, minētās regulas 45. panta 8. punkts vairākos aspektos nav skaidrs un, otrkārt, regulā nav nodrošināts pietiekams pielāgošanās laikposms līdz tās spēkā stāšanās brīdim, lai varētu pienācīgi sagatavoties tik nozīmīgām pārmaiņām. Prasītāja apgalvo, ka ir pārkāpts arī tiesiskās palāvības princips, jo spēkā stāšanās noteikumu formulēšanā Komisija nav ņēmusi vērā, ka lauksaimniecības jomā sagatavošanās laikposmam attiecīgajā gadījumā noteikti jābūt ilgākam. Tāpat prasītāja uzskata, ka ar apstrīdēto aktu ir pārkāptas arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. pantā noteiktās tiesības uz īpašumu.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 17. decembra Regula (ES) Nr. 1307/2013, ar ko izveido noteikumus par lauksaimniekiem paredzētiem tiešajiem maksājumiem, kurus veic saskaņā ar kopējās lauksaimniecības politikas atbalsta shēmām, un ar ko atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 637/2008 un Padomes Regulu (EK) Nr. 73/2009 (OV L 347, 608. lpp.).

Prasība, kas celta 2014. gada 22. septembrī – Slovākijas Republika/Komisija

(Lieta T-678/14)

(2014/C 448/36)

Tiesvedības valoda – slovāku

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Slovākijas Republika (pārstāve – B. Ricziovā)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

— atcelt Komisijas lēmumu, kas ir ietverts 2014. gada 15. jūlija vēstulē, ar kuru pēdējā minētā ir lūgusi Slovākijas Republiku nodot tās rīcībā finanšu resursus, kas atbilst zaudētajiem tradicionālajiem pašu resursiem, un